

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 31/16
U Luxembourg 17. ožujka 2016.

Presuda u spojenim predmetima C-145/15 i C-146/15
K. Ruijsenaars, A. Jansen i J.H. Dees-Erf/Staatssecretaris van
Infrastructuur en Milieu

Nacionalna tijela obavljaju opći nadzor radi osiguranja prava putnika u zračnom prometu, ali nisu dužna postupati po pojedinačnim pritužbama

Međutim, ta im se nadležnost može dodijeliti nacionalnim zakonodavstvom

U slučaju otkazivanja leta zračni prijevoznik sukladno propisima Unije¹ dotičnim putnicima treba pružiti skrb i isplatiti odštetu (između 250 i 600 eura, ovisno o udaljenosti).

Osim toga, sve države članice trebaju odrediti tijelo odgovorno za provođenje tih propisa. Svaki se putnik ima pravo žaliti tom tijelu s obzirom na povredu Uredbe. Sankcije u slučaju povrede moraju biti učinkovite, proporcionalne i odvraćajuće.

U Nizozemskoj je državni tajnik određen kao nacionalno nadležno tijelo. On u tom smislu ima opću nadležnost za donošenje prisilnih mjera, osobito u slučaju sustavnog odbijanja zračnog prijevoznika da isplati odštetu putnicima. Međutim, on ne može donijeti prisilne mjere na pojedinačni zahtjev putnika.

U tom kontekstu, pred Raadom van State (nizozemsko Državno vijeće) pokrenuta su dva postupka koja se odnose na putnike u zračnom prometu kojima je odbijena isplata odštete. Oni su od državnog tajnika zahtijevali da donese prisilne mjere protiv predmetne zrakoplovne kompanije, što je on odbio učiniti. Raad nije bio siguran je li državni tajnik u pojedinačnim slučajevima nadležan donositi prisilne mjere na zahtjev putnika te je o tome postavio pitanje Sudu.

U svojoj današnjoj presudi Sud je najprije tumačio pojam „pritužba“ koju tijelu mogu podnijeti svi putnici. Sud smatra da taj pojam prije svega treba smatrati upozorenjem kojim se nastoji doprinijeti boljoj primjeni te uredbe općenito, pri čemu se od tog tijela ne zahtijeva postupanje po tim pritužbama kako bi se jamčilo pravo svakog pojedinačnog putnika na dobivanje odštete.

Kad je riječ o pojmu „sankcija“, on se odnosi na mjere donesene kao odgovor na povrede koje tijelo otkrije u obavljanju svojeg općeg nadzora, a ne kao prisilne upravne mjere koje treba donijeti u svakom pojedinačnom slučaju.

Posljedično, Sud je ocijenio da nadležno nacionalno tijelo načelno ne mora donijeti prisilne mjere protiv zračnih prijevoznika kako bi ih prisililo da isplate odštete predviđene Uredbom br. 261/2004.

Međutim, Sud ističe da, uzimajući u obzir ciljeve Uredbe i diskrecijsko pravo država članica pri podjeli nadležnosti koje žele dati tijelima, države članice mogu, radi ublažavanja nedovoljne zaštite prava putnika u zračnom prometu, ovlastiti tijelo da donosi mjere pri postupanju po individualnim pritužbama.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da, u okviru postupka koji se pred njima vodi, upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor

¹ Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708